

Arrest

nr. 125 564 van 12 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. GOOSSENS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kirgizisch staatsburger van Lezgien origine te zijn, geboren op X te Djany-Djer, Kirgizië. In mei 2010 ging u 's nachts, samen met een paar vrienden, naar huis na een verjaardagsfeestje van een vriend.

Onderweg kwamen jullie een groepje Kirgiezen tegen. Er ontstond eerst een woordenwisseling en vervolgens een handgemeen.

Bij deze fysieke confrontatie kwam uw vriend Tolik om het leven.

Enkele dagen na het incident herkende u één van de daders.

De ouders van Tolik gingen naar de politie. Nog enkele dagen later kwam de politie naar uw woonst en naar de woonst van Delishat, de vriend die bij u was op het moment van het dramatische gevecht. Delishat werd meegenomen, maar u was niet thuis toen de politie naar u kwam informeren.

Nadien verdween Delishat spoorloos.

Naar aanleiding van de opeenvolging van gebeurtenissen, besliste uw moeder om u naar een tante in een ander dorp te sturen.

Toen u daar enkele dagen was, zag u dat de politie er afstapte. U verstopte zich en uw tante zei dat u er niet was.

Uw moeder oordeelde dat u niet langer veilig was in uw herkomstland. Ze contacteerde uw vader die sinds 2002 in België verblijft (Lakhiev Abdoul OV 5.415.852) en begon met de organisatie van uw vlucht. Nog in mei 2010 verliet u Kirgizië. Per auto reisde u, via Kazachstan naar Rusland. Van daaruit reisde u per trein naar Tsjechië en van daaruit vervolgde u uw weg naar België.

In juni 2010 kwam u in België aan.

Op 16 juni 2010 diende u een asielaanvraag in bij de daarvoor bevoegde Belgische instanties.

In het kader van onderhavige aanvraag legt u uw identiteitskaart en uw geboorteakte over.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van de Lezgien-gemeenschap.

Daarom kunnen de loutere Lezgien origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige, in casu eerste, asielaanvraag beroept op problemen in uw herkomstland naar aanleiding van een etnisch geïnspireerd incident, waarbij een vriend van u om het leven kwam. Nadien zou u gezocht zijn door de politie.

Welnu, vastgesteld moet worden dat u er niet in slaagt uw asielrelaas aannemelijk te maken waardoor in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Zo werden vooreerst meerdere inconsistenties of tegenstrijdigheden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen voor de bevoegde asielinstanties, waardoor uw geloofwaardigheid reeds in zeer ernstige mate ondermijnd wordt.

Vooreerst bleek u het incident, dat tot de kern van uw asielrelaas behoort, niet eenduidig in de tijd te situeren.

Immers, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 5, p.2) situeerde u de aanval door een aantal Kirgiezen tegen u en uw vrienden op **15 mei 2010**, hoewel u voormeld incident tijdens uw asielgehoor voor het Commissariaat-generaal situeerde op **2 mei 2010** (CGVS, gehoorverslag dd.30.01.2014, p.5).

Tijdens uw asielgehoor situeerde u het moment van het incident aanvankelijk eerder vaag.

Daarom werd u gevraagd of u het nauwkeuriger kon situeren en daarop verklaart u te denken dat het op 2 mei was (CGVS, p.5).

Vervolgens werd u de vraag gesteld waarom u aan 2 mei dacht met betrekking tot het incident.

U verklaart desgevallend dat u het incident helemaal aan het begin van de maand (mei) zou situeren (CGVS, p.5).

Aangezien u uitdrukkelijk verklaart dat u in mei 2010 niet naar andere verjaardagsfeestjes ging (CGVS, p.5), kon worden besloten dat uw opeenvolgende verklaringen over de datum van de aanval tegen u en uw vrienden tegenstrijdig zijn.

U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd.

U schrijft de vastgestelde tegenstrijdigheid toe aan een loutere vergissing en u voegt hieraan toe dat u eerder 2 mei als de correcte datum zou benoemen in plaats van 15 mei, in casu de datum die u in de vragenlijst vermeldde (CGVS, p.5).

Daarop werd u geconfronteerd met de vaststelling dat het minstens merkwaardig is dat u zich in de vragenlijst zou vergist hebben qua datum, hoewel u voormelde lijst invulde binnen maximaal 2 maanden na het beweerde incident, terwijl uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal ruim 3 ½ jaar later werden opgetekend (CGVS, p.5).

U erkent hiervoor geen uitleg te kunnen verschaffen (CGVS, p.5). Bovendien verklaarde u voor het CGVS dat de vragenlijst u bij de DVZ werd voorgelezen en alles correct was (CGVS, p.2). Bijgevolg blijft de vastgestelde tegenstrijdigheid overeind en wordt uw geloofwaardigheid reeds in aanzienlijke mate ondergraven.

Tijdens uw asielgehoor werd u gevraagd met hoeveel vrienden u – na het verjaardagsfeestje – op weg was naar huis.

U zegt dat het over u en 3 anderen ging (CGVS, p.5).

Nochtans verklaarde u in de vragenlijst (CGVS-vragenlijst, vraag 5, p.2) dat u samen met 2 vrienden op weg naar huis was.

Bij confrontatie beweert u dat u zichzelf dan bij de 3 zou gerekend hebben (CGVS, p.5), wat niet overtuigt omdat u net voordien uitdrukkelijk verklaarde **Ik en** nog 3 anderen (CGVS, p.5).

Wanneer u met het vastgestelde gebrek aan logica wordt geconfronteerd, schrijft u uw weinig consistente verklaringen opnieuw toe aan een vergissing, waardoor ook deze tegenstrijdigheid niet wordt opgeheven. Immers, van een incident, waarvan u zelf getuige was en waarbij een vriend van u om het leven zou gekomen zijn, mocht verwacht worden dat u consistent zou zijn over het aantal personen dat deel uitmaakte van het vriendengroepje waartoe u zelf behoorde.

Dat u terzake niet voldoende eenduidig bent, doet verder afbreuk aan uw verklaringen.

Ook in verband met nog een ander element, verbonden aan het incident in mei 2010, bleek u niet consistent in uw verklaringen.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, vraag 5, p.2) dat de groep Kirgiezen, die u en uw vrienden aanviel jullie geld afnam.

Tijdens uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal werd u gevraagd of u en uw vrienden niet enkel geslagen, maar ook beroofd werden. U verklaart dienaangaande (CGVS, p.6) dat er enkel een gevecht was, waarbij geen sprake was van diefstal.

Ook met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd, waarop u verklaart dat u zich in voorkomend geval niets herinnert van een dergelijke diefstal (CGVS, p.6).

Daarmee blijft ook deze tegenstrijdigheid overeind.

Dat u, in het kader van een gewelddadige, eenmalige confrontatie, eerst wel en later geen gewag maakt van beroving van uzelf of een of meerdere van uw vrienden, is weinig consistent te noemen, aangezien van slachtoffers van een fysieke confrontatie kan verwacht worden dat ze zich herinneren of ze bij dergelijke aanvaring ook beroofd werden van waardevolle bezittingen en/of geld.

Dat u ook hieromtrent niet consistent bent in uw verklaringen, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Ook hier kan opgemerkt worden dat u verklaarde dat de vragenlijst u bij de DVZ werd voorgelezen en alles correct was (CGVS, p.2), wat eventuele vergissingen bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ uitsluit.

Welnu, de vaststelling dat u over maar liefst 3 aspecten van een incident, dat kan gemarkeerd worden als de kern van uw asielrelaas en indirect de aanleiding zou geweest zijn voor uw vlucht uit uw herkomstland, tegenstrijdig bent in uw opeenvolgende verklaringen, doet reeds in zeer ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er moet verder worden opgemerkt dat uw geloofwaardigheid verder wordt ondergraven op basis van de vaststelling dat u over andere belangrijke aspecten van uw asielrelaas onaannemelijk vaag bent.

U verklaart (CGVS, p.6) dat u één van de daders bij de vechtpartij herkende. Zijn naam kende u niet, maar u kende hem van zien, aangezien hij iemand uit de buurt was. Aan de hand van de beschrijving die u (en uw vriend) nadien gaf, werd de politie ingelicht (CGVS, p.6).

Gevraagd naar een beschrijving van dit belangrijk personage in uw asielrelaas, beperkt u zich tot zeer algemene en summiere gegevens, die toepasbaar zijn op een groot aantal Kirgiezen, zo niet alle Kirgiezen (Aziatisch uiterlijk, smalle ogen).

Daarom werd u gevraagd welke uiterlijke kenmerken u dan aan betrokkene toedichtte om achteraf diens identificatie mogelijk te maken, maar u beweert zich dit niet te herinneren (CGVS, p.6).

Welnu, het is weinig aannemelijk te noemen dat u tijdens uw asielgehoor van dit personage geen uiterlijke kenmerken meer kunt opnoemen, hoewel uw beschrijving destijds wel de basis vormde voor de identificatie van betreffend persoon. Hoewel het incident en de beschrijving van de dader zich meer dan 3 ½ jaar geleden situeert, mag verwacht worden dat u deze persoon, welke u herkende en hebt beschreven, ook na verloop van jaren met meer details kan beschrijven.

Dergelijke vaststelling doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ook uw passieve houding na het vertrek van uw moeder twee jaar geleden aangaande het lot van uw vriend Delishat is volgens de Commissaris-generaal een negatieve indicatie voor uw bewering dat uw vriend omwille van zijn getuige-zijn door de politie is vervolgd en zijn lot onbekend is.

U verklaart dat u de laatste twee jaar niet naar Delishat heeft geïnformeerd omdat u bang bent dat uw familie hierdoor problemen zou krijgen (CGVS, p.14).

Uw uitleg kan echter niet overtuigen, indien uw vriend werkelijk door de politie is opgepakt om vervolgens niets meer over hem te horen, kan verwacht worden dat u, zowel omwille van de inschatting van actuele vrees, als omwille van enige betrokkenheid in het lot van een vriend, polst naar enig nieuws omtrent Delishat. Het CGVS ziet niet in hoe deze vraag uw familie in gevaar zou brengen.

Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd nog gevonden in uw verklaringen over uw vlucht naar België.

Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p.3) dat u per trein van Rusland naar Tsjechië reisde. Tijdens dit traject maakte u een tweetal overstappen.

Gevraagd of u tijdens deze treinreis werd gecontroleerd, verklaart u eerst (CGVS, p.3) dat de vrouwelijke passeur die u begeleidde documenten overlegde. U weet echter niet of zij valse documenten voor u in haar bezit had (CGVS, p.3).

Vervolgens werd u gevraagd of de passeur u inlichtte over wat u moest zeggen of doen in geval van een controle. U beweert dat u daaromtrent totaal geen instructies kreeg (CGVS, p.3).

Korte tijd later verklaart u (CGVS, p.4) tussen Rusland en Tsjechië eigenlijk totaal niets te hebben gemerkt van controles. U erkent dat u ooit een internationaal paspoort had, maar dat gaf u aan de passeur voor uw reis.

Of er een visum in dit paspoort stond, weet u niet (CGVS, p.4).

Dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig te noemen. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker bij binnenkomst van de Schengenzone, zeer strikte en persoonlijke controles plaatsvinden. In het licht van deze informatie, kan aan uw verklaringen, als zou u persoonlijk niets gemerkt hebben van grenscontroles, dan ook geen geloof gehecht worden.

Indien u clandestien reisde, kon bovendien verwacht worden dat u instructies van uw passeur kreeg over wat u onderweg moest doen of zeggen in geval van persoonlijke controles. Mensensmokkelaars riskeren bij betrapping op het clandestien vervoeren van personen immers strafrechtelijke vervolging in de vorm van hoge geldboetes en effectieve gevangenisstraffen. Daarom kan verwacht worden dat ze hun klanten nauwkeurig instrueren voor vertrek.

U werd geconfronteerd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, maar u volhardt in uw versie van uw vlucht naar België (CGVS, p.4).

Niet enkel wordt aan de hand van dergelijke verklaringen uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd, maar bovendien ontstaat het vermoeden dat u bewust uw internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om zo informatie over het bezit van een visum, het moment van uitreis en de werkelijk beschreven reisroute te verheimelijken.

Bevestiging van deze inschatting werd bovendien gevonden in de vaststelling dat u niet consistent bleek in uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw internationaal paspoort. Bij de Dienst Vreemdelinenzaken verklaarde u immers (vraag 21, Verklaring DVZ) dat u een geldig reispaspoort had, maar dit thuis (bedoeld werd: in Kirgizië) achterliet, hoewel u voor het Commissariaat-generaal verklaarde (CGVS, p.4) dat u dit paspoort afgaf aan uw passeur.

Weliswaar erkent u tijdens uw asielgehoor dat u de Dienst Vreemdelinenzaken bewust voorloog over uw internationaal paspoort (CGVS, p.4), maar het vermoeden dat u bewust dit reisdocument bij uitstek achterhoudt, gezien uw weinig plausibele verklaringen over uw reis, blijft overeind, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd.

Op basis van alle hiervoor gedane vaststellingen blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en verder toont u evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van onderhavige aanvraag in positieve zin te wijzigen.

U legt enkel uw identiteitskaart en uw geboorteakte over. De documenten bevatten louter gegevens over uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Aangezien u, behoudens deze documenten, geen andere stukken overlegt, blijft de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag ongewijzigd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt van mening te zijn dat de commissaris-generaal té kort door de bocht gaat wanneer deze zijn oordeel hoofdzakelijk baseert op de tegenstellingen tussen de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens zijn verhoor op de Dienst vreemdelingenzaken en zijn verhoor op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker merkt vooreerst op dat het verhoor op de Dienst vreemdelingenzaken werd afgenomen op 29 juni 2010, en het verhoor bij het Commissariaat-generaal pas op 30 januari 2014, zijnde meer dan drie jaar later.

Het is volgens verzoeker dan ook niet meer dan normaal dat er gezien de grote tijdsspanne tussen deze twee verhoren, er verschillen terug te vinden zijn in zijn verklaringen.

Verzoeker verwijst in dit verband naar het rapport van de UNHCR omtrent '*Credibility Assessment*' en stelt dat bij het reconstrueren van herinneringen aan ingrijpende gebeurtenissen, bij twee verschillende gelegenheden, zijnde het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, het niet meer dan normaal is dat er zelfs los van het grote tijdsverloop, verschillen kunnen opduiken.

Daarbij merkt verzoeker nog op dat één van de discrepanties die de commissaris-generaal aangrijpt, eigenlijk een miniem verschil betreft.

Zo situeerde verzoeker tijdens zijn verhoor in juni 2010 bij de Dienst Vreemdelingenzaken de aanval van de Kirgiezen op 15 mei 2010, terwijl hij tijdens zijn verhoor eind januari 2014 op het Commissariaat-generaal dit incident situeerde rond 2 mei 2010.

Dit verschil van "*een schamele 13 dagen*" is volgens verzoeker niet van die aard dat het zijn geloofwaardigheid in het gedrang kan brengen.

Verzoeker vervolgt dat dit des te meer geldt nu hij tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in zijn beste doen was. Hij laat gelden dat hij immers een paar dagen vóór dit verhoor gehospitaliseerd was omwille van letsels aan zijn hoofd, veroorzaakt door een val.

Hij verklaart dat hij van 27 juni tot en met 28 juni 2010 in het ziekenhuis verbleef en de dag na zijn ontslag reeds het verhoor afleggen. Hij stelt dat hij zich niet erg helder voelde gedurende dit verhoor.

Verzoeker stelt dat hij bedoelde hospitalisatie kan staven middels een opnameverslag van het ziekenhuis (zie stuk 2, gevoegd bij het verzoekschrift).

In een bijkomende nota van 9 mei 2014 legt verzoeker bijkomende bewijzen voor aan de Raad; het betreffen drie documenten die hij uit zijn medisch dossier in het ZNA Jan Palfijn heeft verkregen, met name een attest van dr. J. Mennes en dr. A. Bernat dat de spoedopname van verzoeker op 27 juni 2010 bevestigt, een attest van dr. E. Van den Brande waaruit de opname van verzoeker op de dienst neurochirurgie van 27 juni 2010 tot en met 28 juni 2010 blijkt, en een medisch attest van dr. Adisoejoso van 27 juni 2010 met de uitslag van het radiologisch onderzoek van verzoeker.

Volgens verzoeker betreffen de elementen in de motivering van de beslissing slechts kleine inconsistenties, terwijl de richtlijnen van UNHCR aangaande '*Burden of Proof*'; duidelijk stellen dat dergelijke elementen niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden in de beoordeling van een asielaanvraag.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn beschrijving van één van de daders bij de vechtpartij, van toepassing is op een groot aantal Kirgiezen, stelt verzoeker dat dit hem moeilijk kan verweten worden; het is volgens hem niet evident om drie en half jaar na datum, een persoon nog correct te beschrijven; verzoeker verwijst hiertoe naar een arrest van de Raad dat volgens hem naar analogie, op deze zaak kan toegepast worden.

Verzoeker laat verder gelden dat hij wél degelijk vreest dat zijn familie in de problemen kan komen indien hij bij hen navraag zou doen over het lot van zijn vriend D..

Volgens hem doet het feit dat de commissaris-generaal van mening is dat deze vrees niet objectief gegronnd is, geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker deze vrees wel degelijk subjectief ervaart. Ook stelt verzoeker dat de commissaris-generaal niet aantoonbaar aan de hand van objectieve elementen, waarom dit ongeloofwaardig is. Deze handelwijze druist volgens verzoeker in tegen de richtlijnen van UNHCR.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen zo de Raad van oordeel is dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn zaak.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een fotokopie van een hospitalisatieattest van 27 juni 2010.

In een bijkomende nota van 9 mei 2014 legt verzoeker drie fotokopieën neer, met name een attest van dr. J. Mennes en dr. A. Bernat dat de spoedopname van verzoeker op 27 juni 2010 bevestigt, een attest van dr. E. Van den Brande waaruit de opname van verzoeker op de dienst neurochirurgie van 27 juni 2010 tot en met 28 juni 2010 blijkt, en een medisch attest van dr. Adisojoso betreffende de uitslag van het radiologisch onderzoek.

3. Beoordeling

3.1.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.1.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.1. Vluchtelingenstatus

3.2.1.1. De Raad hecht geen geloof aan de verklaringen van verzoeker dat hij wordt gezocht door de politie in zijn land van herkomst naar aanleiding van een etnisch geïnspireerd incident waarbij een vriend van hem om het leven is gekomen, gelet op meerdere inconsistenties en tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen.

Vooreerst blijkt dat verzoeker het incident, dat tot de kern van zijn asielrelaas behoort, niet eenduidig in de tijd kan situeren.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie "vragenlijst", vraag 5, p. 2) situeerde verzoeker de aanval door een aantal Kirgiezen tegen hem en zijn vrienden op 15 mei 2010, terwijl hij voormeld incident tijdens zijn verhoor op 30 januari 2010 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 5) chronologisch plaatste op 2 mei 2010.

Verzoeker legde ook tegenstrijdige verklaringen af over het aantal personen die betrokken waren bij het incident. Tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde hij dat het over hem en 3 anderen ging (zie verhoorverslag, p. 5); bij de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen verklaarde verzoeker dat hij samen met 2 vrienden op weg naar huis was (zie "vragenlijst", vraag 5, p. 2).

Ook in verband met nog een ander element, verbonden aan het incident in mei 2010, blijkt verzoeker niet consistent in zijn verklaringen.

Zo verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie "vragenlijst", vraag 5, p. 2) dat de groep Kirgiezen, die hem en zijn vrienden aanviel, hun geld afnam, terwijl hij tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat er enkel een gevecht was, waarbij geen sprake was van diefstal (zie verhoorverslag, p. 6).

3.2.1.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Verzoeker slaagt er niet in bovenstaande pertinente vaststellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

Zo neemt de Raad verzoekers uitleg dat het niet meer dan normaal is dat er verschillen optreden in zijn verklaringen gezien de grote tijdsspanne tussen de twee verhoren, niet aan.

Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in zijn relaas naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Bovendien blijkt uit het verhoorverslag van 30 januari 2014 dat verzoeker eerder 2 mei 2010 als de correcte datum zou benoemen (zie p.5) in plaats van 15 mei 2010, *in casu* de datum die hij in de "vragenlijst" vermeldde -vragenlijst die hij invulde eind juni 2010, binnen maximaal twee maanden na het beweerde incident-, terwijl zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal ruim drie jaar later werden afgelegd.

Waar verzoeker laat gelden dat dit slechts een "*miniem verschil*" betreft, namelijk een verschil van "*een schamele dertien dagen*", benadrukt de Raad dat de datum waarop het incident zich heeft voorgedaan, waarbij zijn vriend om het leven kwam en naar aanleiding waarvan hij door de politie zou gezocht worden, geen betrekking heeft op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten, waaronder de precieze datum van het voorval, die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

In de mate verzoeker zijn incoherente verklaringen wijt aan het feit dat hij twee dagen vóór het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehospitaliseerd werd omwille van letsels aan zijn hoofd, ten gevolge van een val, en hij dan ook niet bepaald helder was gedurende dit verhoor, stelt de Raad vast dat dit geenszins aantoonbaar dat hij niet over voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om zijn asielrelaas op een zelfstandige en correcte manier uiteen te zetten. Inderdaad bevestigen het hospitalisatieattest van

27 juni 2010, het attest van dr. J. Mennes en dr. A. Bernat, het attest van dr. E. Van den Brande van 28 juni 2010 en het medisch attest van dr. Adisojoso de spoedopname van verzoeker op 27 juni 2010 en de opname van verzoeker op de dienst neurochirurgie van 27 juni 2010 tot en met 28 juni 2010 en het radiologisch onderzoek van verzoeker, doch uit deze attesten blijkt niet dat verzoeker te kampen heeft/had met geheugenproblemen die hem zouden belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Dit blijkt overigens ook niet uit de opgetekende verklaringen in de "vragenlijst", en uit de gehoorverslagen waaruit blijkt dat verzoeker over voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten.

Gelet op deze tegenstrijdigheden kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Waar verzoeker nog in het algemeen stelt dat de bovenstaande tegenstrijdigheden slechts mineure inconsistenties betreffen, stelt de Raad vast dat verzoeker zich ertoe beperkt deze vaststellingen te minimaliseren, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

3.2.1.3. Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het relaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.2.2. Subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeker verklaringen, niet worden toegekend. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.2.3. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers luidens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE